

Пано? — казва той, намятайки кожената куртка. Сядаме край огнището на низки, трикраки столчета.

Гостът не отговаря веднага. Той е дребен, изцапан с черно момък. Под оваления му каскет бляска остър, недоверчив поглед.

— Имам малко разговор с тебе, бай Асене! — казва сухо той и се изправя.

— Седи си, седи! Думай направо. Тук няма чужди хора! Лукане, донеси шишето, да се погреем! Почвай сега, господин другарю! . . .

Другият неохотно сяда пак, мълчи една минута, и изведнаж вперва поглед в очите на домакина.

— Днеска получих писмо от Иово, от Нови-Сад. Нали го помниш, беше конгретър в нашето отделение, в Бийанкур. Другата неделя една дружина техни, петшест души, тръгват. . . Уредили всичко, чакат само пашапорти. И ние с тях. Троицата — Гено, по-малкият братовчед и аз. Направо за Марсилия. Оттам, по-море, през Барселона в Мадрит. Другарите имат нужда от помощ. . . Ти? . . .

В внезапното мълчание, което настъпва, съжките в огнището пукат и пръщят. Това